

ventes tilveiebragt en Overenskomst med Finantsministeren, saaledes maa ogsaa Udvalget mene, at en Lov af denne Natur, naar den fremkommer ved privat Initiativ, vanffelig kan tænkes gennemført, naar der ikke opnaas fuld Overensstemmelse med Ministeren, saaledes at denne kan og vil paatage sig at være Bærer af Sagen i det andet Thing. — Som det vil ses af det Efterfølgende, var der imidlertid i Realiteten ikke uvæsentlige Afvigelser mellem Ministerens nys angivne Standpunkt og det, som Udvalgets overveiede Flertal mente at maatte holde paa, endog uden Hensyn til den omtalte Tilfølgspargraf, som kun fastholdes af et Mindretal i Udvalget, og da Ministeren nu har ladet 3 Maanedes hengaa uden at indfinde sig ved den af ham selv begjærede Konference, maa det antages, at Ministeren selv har tvivlet om at kunne komme til en saadan Overensstemmelse med Udvalget, at det kunde nytte at fremme Lovforslaget.

Som Følge heraf indskrænker Udvalget sig til at afgive en foreløbig Betænkning, der i alt Væsentligt stemmer med den, som under 6te Februar blev tilstillet Finantsministeren. Det meddeles denne dels for at gjøre Rede for, hvorledes det har røgtet det Over, der er det overdraget, dels for ift: at tilbageholde de Bidrag til Sagens Belysning og Drøftelse, som ere fremkomne under nærværende Samling. Det tør nu vistnok antages, at Toldagen ved tre Finantsministers og tre Folkethingsudvalgs samt eet Landsthingsudvalgs Bearbejdelse er saa gjennemdrøftet i alle dens Enkeltheder, at saavel den Regjering, der vil forelægge, som den Rigsdag, der kommer til at behandle en almindelig Toldlov, vil kunne støtte sig til de foreliggende Arbejder med Hensyn til Detaillspørgsmaalene og kan i det Væsentlige indskrænke sig til at tage den finantzielle Side af Sagen under Overveidelse. Naar der paa andet Sted er fremsat den Anskuelse, at man ikke burde foretage nogen almindelig Toldreform, men nøies med partielle, saa maa en Sammenligning mellem den nugældende Toldtarif og den Skikkelse, som Tarifen vilde faae efter det her foreliggende Lovforslag med Finantsministerens og Udvalgets Andringer, vistnok fremkalde Overbevisningen om, at det Tilsigtede, paa Grund af Enkelthedernes Indgriben i hinanden, kun meget usuldfølgelig vil kunne opnaas ved en Række nok saa omhyggelige partielle Reformlove, men at først en almindelig Toldlov bør gennemføres, og at man da rimeligvis paa Grundlag af denne i en længere Fremtid vil kunne nøies med partielle Reforme, som Omstændighederne maatte gjøre fornødne eller antagelige. Det tydeligste Billede af den nu forberedte almindelige Toldreforms Omfang og Betydning vil man faae ved den under Bilag B meddelte Sammenstilling.

Da det som sagt kun er en foreløbig Betænkning, som nedenfor afgives, og da saavel Lovforslaget blev indbragt som Betænkningen blev tilstillet Ministeren under Forhold, der ikke længere ere tilstede, og under Forudsætninger, der ikke ere gaaede i Opfyldelse, maa imidlertid saavel Forslagsstilleren som Udvalgets øvrige Medlemmer forbeholde sig, naar Sagen atter kommer til at foreligge, at indtage deres Standpunkt med Hensyn til de paagældende Spørgsmaal jester de til den Tid stedfindende Forhold, uden at være bundne til den Stilling, de have indtaget i nærværende Lovforslag og Betænkning.

I de tre nærmest foregaaende Samlinger har Regjeringen forelagt Rigsdagen Lovforslag om en Reform af Told- og Skibsafgifterne, men der har hos Lovgivningsmagtens Faktorer aabenbart sig en saadan Forskjel i Anskuelserne om Skattevesenet i det Hele og Forbrugsbestatningen i særdelethed at det ikke har været muligt at føre Sagens Behandling til Ende i noget af Thingene. Skjøndt som Følge heraf ingen af Rigsdagens tvende Afdelinger har naaet at give sine Ansuelser om denne Sags Ordning et definitivt Udtryk, tør deres principielle Standpunkter dog vistnok findes udtrykte i de afgivne Udvalgsbetænkninger, samt for Folkethingets Vedkommende i Afstemningerne ved Sagens 2den Behandling i Samlingen 1872—73, medens Regjeringens — ialtsald hidtidige — Standpunkt fremgaar af de forelagte Lovforslag. Folkethingsudvalgets Flertal i Samlingen 1872—73 gif i sin Betænkning ud fra den Betragtning, at det ikke kunde anses for stemmende med rigtige finantzielle Grundsætninger og endnu mindre med de fornødne sociale Hensyn, at vi efterhaanden ere komne til at tilveiebringe en større og større Del af Statsindtægten gennem Forbrugsafgifter, eftersom man ved en Forbrugsbestatning ikke kan undgaa at ramme den Uformuende usforholdsmæssig og at lægge hæmmende Bænd paa den økonomiske Udvikling. Udvalgets Flertal udtalte sig derfor for, at Toldafgifterne burde nedfattes med et større Beløb, væsentlig for Livsfornødenheder og økonomiske Artikler, samt at Skibsafgifterne burde ophæves, og at Dækning herfor burde søges i en Formue- og Indkomstskat, hvis Regler burde bestemmes ved en Lov, hvortil Regjeringen opfordredes til at fremlægge Forslag, men hvis Størrelse efter hvert Aars Behov burde fastsættes ved Finantsloven. Hertil sluttede Thinget sig ved at vedtage Medsættelser og Ophævelser til et samlet Beløb af ca. 2,100,000 Rd. i Sammenlig-